

9. nap / Kihívás a bizalomra

10-15 perc

Meditáció

Szabad lét
szabadnak lenni
önbizalommal
öntudattal
és lazán

mert már semmi
nem trat fogva
mert már semmi nem határoz meg
mert álmaimat
már semmi nem fékezi
mert már semmi nem korlátoz

egyszerűen ÉN

életemet eddig mások élték -
most én élem
tetteimet eddig mások határozták
meg - most elhivatott vagyok
eddig kinevettek - most én nevetek

egyszerűen ÉN

minden lehetőséggel élhetek
összes félelmemet elűzhetem

egyszerűen ÉN

Én

szabadon a kényszerektől
az időtől
a társadalomtól
a kultúrától
a bizonytalanságtól
a szűklátókörűségtől és
az ürességtől

Megállok.
Micsoda szabadság
csodálatos szabadság
létezik egyáltalán?

Nem kellene akkor
saját magamtól is szabadnak
lennem?

Lassan felfogom
hogyan tudom felszabadítani
magamat
és megpróbálom
minden erőmet összekaparni
és annak a kezébe
helyezni magamat
aki szabadságot ígér.

1 Mózes 12, 1-4

1 Az Úr ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!

2 Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyá teszem nevedet, és áldás leszel.

3 Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.

4 Abrám elment, ahogyan azt az Úr mondta neki, és Lót is vele ment. Abrám hetvenöt éves volt, amikor kijött Háránból.

1 Mózes 15, 1-6

1 Ezek után az események után így szólt az Úr Abrámhoz látomásban: Ne félj, Abrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges.

2 De Abrám ezt mondta: Ó, Uram, Uram! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Elíezer örökli.

3 Nem adtál nekem utódot – mondta Abrám –, ezért egy házamnál született szolga lesz az örökösöm.

4 Ám ekkor így szólt hozzá az Úr: Nem ő lesz az örökösöd, hanem az lesz az örökösöd, aki tőled fog származni.

5 Majd kivezette az Úr, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Ennyi utódod lesz! – mondta.

6 Abrám hitt az Úrnak, és ő ezt számította be neki igazsággul.

Abrámból Ábrahám. Ábrahám egész végig a "hit ősatyjának" számít. Tehát ha valaki tudni akarja, mit jelent hinni, annak közelebbről kell tanulmányoznia az ő történetét. A mai nap vele foglalkozunk, három dolgot emelnék ki.

1. Hinni annyi, mint útra kelni:

A nyugati embereknél a hit legtöbbször a fej dolga. Igaznak tartanak egyes állításokat Istenről, és ezt nevezik "hitnek". A Bibliában ezzel szemben a hit nagymértékben "a lábak ügye". Meglepően sokszor olvasunk útról, járásról és vándorlásról. Izrael tulajdonképpeni története két hosszú vándorlással kezdődik: Abráméval, majd Mózesével. Azóta a zsidóságot, de a keresztyénséget is az úton járás jellemzi: útra kelni, mozgékonyak lenni, hagyni, hogy vezessenek - mindez a bibliai hit nélkülözhetetlen ismertetőjele. A hit akkor kerül veszélybe, amikor az ember nem tud ellenállni a kísértésnek, hogy valahol megállapodjon.

Hinni annyit jelent, mint "úton lenni". Egyes próféták hatalmas távolságokat tettek meg, Jézus a vándorprédikátor-pályát választja, és bejárja a vidéket. És "követőket" hív meg - ennél a fogalomnál is a járáson van a hangsúly. Ennek megfelelően az első keresztyéneket nem "keresztyéneknek" nevezték, hanem "az új út embereinek" (vő. ApCsel 9,2). Csak a Krisztus utáni 4. században találták ki, hogy szilárd templomokat építsenek, és letelepedjenek. A mozgalomból intézmény lett. És ez a keresztyénségnek nem vált okvetlenül javára. Az istenkapcsolat nem feltétlenül a fizikai járómozgásból áll, de a Bibliában valóban egyet jelent. Ábrahám ezért a hit ősatya, mert útra kel, otthagyja a régit, és a felé a cél felé tart, amelyet Isten mutat neki. Az élő hit él, növekszik, mozgásban van és változik.

9. nap / Kihívás a bizalomra

2. Hinni annyi, mint elhagyni azt, ami ismerős:

Úton lenni mindig azt is jelenti, hogy magunk mögött hagyunk dolgokat. Ábrám úgyszólván ebben is prototípus. Isten felszólítja, hogy hagyja el otthonát, rokonságát és apai házát. Ez elég keményen hangzik. Megnyugatósodra elárulom, hogy az emberek igen kis hányada hagy ennyi mindent maga mögött, amikor elkezdi hinni. És mégsem hihetünk anélkül, hogy ne hagynánk magunk mögött megszokott és szeretett dolgokat. Sokunk életének tragédiája, hogy nagyon szeretünk megtelepedni és berendezkedni a középszerűség világában, ahol gyakran messze elmaradunk személyes elhivatottságunk mögött. Kényelmi zónát létesítünk magunk köré, amelynek azt kell vigasztalásképpen felülmúlnia, hogy nem azt az életet éljük, amelyre valójában hivatottak vagyunk, és amelyről álmodunk. "Az ember legyen elégedett" - szoktuk aztán mondani. De ne legyünk elégedettek! Az iskolában a *közepes* nem *jó*, és az *elégséges* még rosszabb. Ez ott nem nagy dráma, de tényleg azt akarjuk, hogy az életünk felett ne az álljon, hogy "jó" vagy "kiváló"? Ahhoz, hogy ezt elérjük, késznek kell lennünk arra, hogy elhagyjuk "közepes" kényelmi zónánkat, elinduljunk, és rálépünk hivatásunk útjára.

Az élet sokkal többet tartogat számunkra, és - ezt is ki kell mondani - még távolról sem járultunk hozzá annyival a világhoz, amennyivel kellene, és amennyit a lelkünk legmélyén szeretnénk is tenni. De minél több mindennel rendelkezik valaki, annál inkább nehezebbre esik a hit. Minél több mindenünk van, annál több minden birtokol bennünket, annál nehezebben eresztünk el dolgokat és indulunk útnak. Isten kihív bennünket a kényelmi övezetünkéből. De ehhez késznek kell lennünk arra, hogy elhagyjunk ismerős, meghitt dolgokat. Kérdés: ki vagy mi tart vissza bennünket attól, hogy kövessük ezt a hívást? A kényelem, az aktivitásaink, amelyek megakadályoznak abban, hogy elgondolkodjunk, vagy a félelem?

Időnként emberek vagy külső erők: egy bizonyos személy, egy ideológia, amelynek elköteleztük magunkat, vagy a "pénzisten", akinek feláldozzuk gyermekeinket. De aki új világot akar felfedezni, annak készen kell lennie arra, hogy ismert partokat elhagyjon.

3. Hinni annyi, mint Isten szavára hagyatkozni:

Ábrám hite mély félelmen megy keresztül. Tudja, mi az, amit maga mögött hagy, de azt nem, ami vár rá. Egyszer csak azt követelik tőle, hogy valamit, amit nem lát, magasabbra értékeljen és kívánatosabbnak tartson annál, ami számára eddig értékes és drága volt. És mindezt egyszerűen Isten szavára tegye. Te megtetted volna? Pál zsidókhöz írt levelében (11,1) a hitre nagyon szép meghatározás áll: "*A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.*" Ebben a versben a hit három jelentése, pontosabban három lépcsőfoka rajzoldódik ki.

1. *Igaznak tartani.* A keresztyén hitre jó okok vannak, de bizonyítékok nincsenek rá. Mégpedig nem azért, mintha a hit holmi léha és megbízhatatlan dolog lenne, hanem mert oylasmikről beszélünk, amelyek nálunk hatalmasabbak. Az ember nem tudja brbizonyítani azt, ami nála hatalmasabb - különben az nem lenne hatalmasabb nála. Tehát ha olyasmikről gondolkozunk el, mint a *szeretet*, *Isten*, *örökkévalóság*, *szabadság*, *igazság* vagy *értelem*, olyan területre lépünk, mely ugyan nem logikátlan, de a mi logikánknál és tudásunknál magasabb. Ha az elme tényleg átgondolja ezeket a "végső kérdéseket", oda lyukad ki, hogy azt kell mondania: "Itt ér véget a hatásköröm. Itt olyasmi jön, ami nálam hatalmasabb." És a hit mégis többet jelent ennél: "Igaznak tartom, hogy létezik egy Isten." Ez a keresztyén hit nélkülözhetetlen előfeltétele.

9. nap / Kihívás a bizalomra

II. Más lesz a helyzet, ha a *hit* szót *bizalomnak* fordítjuk - vagy *valamire ráhagyatkozásnak*. Ez a hit nem marad következmények nélkül, mindig személyes kockázatot jelent. Abrám kivonul a kényelmi övezetéből és mindebben egyes-egyedül Isten ígéretére hagyatkozik: "Megmutatom neked azt az országot, ahová menned kell."

Egy artista kötelet húzott a Niagara-vízesés fölé, és ott lélegzetelállító mutatványokat végzett. Előadása csúcspontján egy téglával teli talicskát húzott át a zuhatag fölött, és bejelentette: "Most beleültetek valakit ebbe a talicskába, és a kötélen áthúszom a másik oldalra. Elhiszik, hogy ezt megtudom tenni?" A nép ordított: "Persze, hogy meg tudod tenni!" Azért gondolták, hogy megtudja tenni, mert látták a többi mutatványát is. Az artista megkérdezte: "Igazán hiszik, hogy meg tudom tenni?" "Igen" - ordították, s ekkor rámutatott a lehangosabbra: "Oké, akkor mag üljön bele a talicskába!"

Ez a történet pontosan jelzi azt a pontot, ahol a hit kihívása kezdődik. Mégpedig ennél a kérdésnél: készen állunk-e rá, hogy "beszálljunk a talicskába", és gyakorlati következményeket vonjunk le csupán abból, amit gondolunk és sejtünk? Kielezve azt mondhatnánk: nem annyira arról van szó, hogy *Istenben*, mint inkább hogy *Istennek* higgyünk. Arról van szó, hogy bízunk meg benne, hagyatkozzunk a szavára - ami személyes kockázatot jelent, azt a kockázatot, hogy esetleg rossz kártyára teszünk, nevetségessé tesszük magunkat, kudarcot vallunk. *Istenben* viszonylag veszély nélkül hihetünk. *Istennek* hinni ezzel szemben elég veszélyes lehet, mert ezzel magunkat tesszük kockára. Abban a pillanatban, amikor bizalommal kapcsolatba lépünk valakivel, kockázatot vállalunk. És ilyenkor nagyon fontos, hogy kinek hiszünk. A kapaszkodó tartson is meg. Maga a hit nem elég: A helyes ügynek vagy a helyes személynek kell hinnünk.

III. A hit harmadik pillére: a *vízió*. Mondhatnánk: a hit első két aspektusára épül. A vízió a jövőről alkotott belső kép, amely az adott valósággal szemben érvényre jut. Egy vízió mindig kisebb-nagyobb feszültségben áll az ún. valósággal. Aki vízióval rendelkezik, arról nem azt mondhatjuk, hogy nem realista, hanem azt, hogy már ma hisz a holnap valóságában. Emiatt általában holdkórosnak csúfolják, de mi mozdulna előre ebben a világban, ha nem élnének benne olyan emberek, akik a megszokottnál, az ismertnél és az eddig lehetségesnél tovább gondolnak és álmodnak?

Abrám a szeme előtt lévő valóságnál jobban hitt a vízióknak, amelyet Istentől kapott, és még nemzett egy gyermeket. A hit nem azt jelenti, hogy így szólunk: "Látom, hogy ez és ez be fog következni." Hanem a hit egyszersmind megadja az embernek az erőt is ahhoz, hogy azt, aminek a bekövetkezését látja, maga is elősegítse. Isten új valósága a bizalom és a vízió találkozási pontján tör utat magának.

"Mi, németek annyira szeretünk a hiten elmélkedni, hogy már a hit fölötti elmélkedést is eleve hitnek tartjuk."

Dietrich Bonhoeffer

9. Mi Atyánk... mennyiszer elmondjuk, de mennyire gondolunk bele. Ma állj meg a Mi Atyánk minden kijelentésén és gondolkozz el rajta, hogyan jelenik ez meg az életedben.

A csillagos ég

Egy tiszta, felhőtlen éjszakán nézz fel az égre! Adj magadnak időt arra, hogy ezt a hatalmas képet be tudd fogadni. Kérdezd meg Istent, melyik "csillagot" hozd le neki a földre! Erre is hagyj elegendő időt, és nyugodtan nézz meg e célból több csillagot is: milyen feladat vár még rád? Mivel akarsz hozzájárulni Isten művéhez? Milyen hivatás vár rád ahhoz, hogy megérje, hogy éljél?

[A könyv megvásárolható:

<https://www.lutherkiado.hu/kiadvanyok/konyvek/lelkiseg/486-40-nap-alatt-az-en-korul>]